

leto do jeseni. Lega je prilična za kakega obrtnika, podjetnika ali trgovca.

Cirkovce. Zaradi nečuvenga umora našega gospoda prestolonaslednika ter njegove soproge videti je bilo tudi pri nas v znak žalosti razobešene črne zastave in sicer smo jih videli v seti iz orožniške postaje, pošte, občinskega urada, šole ter gasilnega društva. Čudno se nam je zdelo, da je ni bilo videti pri župnem uradu. Morda zato ne, ker so tukajšnji klerikalci v času balkanske vojske hvalili na vse pretege Srbe ter jih imenovali „naše brate“. Pri klerikalnem krčmarju Koržetu prepevalo se je v nedeljo ter igrala muzika, dasiravno so po celi Avstriji v znak žalosti ustavljene vse veselice ter godbe. Tudi v klerikalni dvorani v farovžu prepevalo se je, kakor bi se ti Srbi veselili nad žalostnim dogodkom. Zares velika sramota! Fej vas bodi!

Gornja Bistrica. Gotovo se Vam bode čudno zdelo, gospod urednik, ko sprejmete od nas zgornjo-bistriških kmetov ta-le majhen dopis. Ako-ravno nimamo časa, posebno zdaj, ko je v vsakem kotu dosti dela, da bi prebirali časnike, kateri so nam v korist, dosti manj se brigamo za kakšen srbofilski list. Pa kaj, dragi čitatelji, mi smo Vam primorani naznaniti, kako so ne-kateri bistriški srbofilski širokoustneži razpeli

Protisrbske demonstracije.

Ko se je izvedel grozoviti srbski zločin v Sarajevu, je hrvatsko in mohamedansko ljudstvo pričelo takoj s hrupnimi demonstracijami proti Srbom. V Sarajevu so vsa srbska poslopja razbili, tako da je moralo vojaštvo red napraviti. Po vsej Bozni in Hercegovini se je proglasilo obsedno stanje. S tem se je seveda napravilo mir. Pa tudi na Dunaju so se vršile hude demonstracije zoper srbsko poslaništvo. Policija jim je s silo konec napravila. Po vsej Bozni in Herce-

Serb. Gesandter Jovanowitsch

Zu den Demonstrationen vor der serbischen Gesandtschaft in Wien.

govini se je proglasilo obsedno stanje. S tem se je seveda napravilo mir. Pa tudi na Dunaju so se vršile hude demonstracije zoper srbsko poslaništvo. Policija jim je s silo konec napravila, tako da se srbskemu poslaniku ni skrivil noben las. Prinašamo danes sliko srbskega poslanika na Dunaju Jovanoviča in obenem podobo poslopja srbskega poslaništva, pred katerim se je zgodila demonstracija.

svoje čeluge in kričali: „Gornja Bistrica bo imela svojo šolo“, kaj bojo ti „Štajercijanci“ in nemčurji napravili itd. In res nam je prinesla v nedeljo ona gospa v gostilno Guntcher, ko smo se ravno krepčali pri kozarcu hladnega in dobrega piva, večinoma vsi odborniki, en košček raztrganega lista tako rekoč imenovanega slovenskega sleparja, od 2. julija, v katerem smo res videli takšne neumnosti, da bi res bolje bilo se v jezik vgrizniti, kakor pa kaj takšno neumnega izgovoriti. Zato vas vprašamo: Kaj Vas briga naša šola? Ako hočemo, jo zmeraj pred ustavimo, kakor pa Vi Vašo srbofilsko društvo v Slov. Bistrici. Dne 24. februarja ste nam že pokazali, kako bode te turnali in se zvijali po Vaših štangah, ali žalibog da ste Vasega vorturnerja na pust pokopali, se je tudi vse poleglo, in sedež ni nič več slišati. Grdo je pa tudi zadosti, da ne pustite rajne pri miru, kajti umrl nam ni nobeden „kralj“ pred par leti, ampak velezaslužni poštenjak in naprednjak zgornjo-bistriški. Bog mu daj večni mir in pokoj, kajti po njem smo si vzeli vsi zgled, ter ostanemo močni kakor hrast, in zvisti Bogu in cesarju, ne pa kakor Vi, danes Srbi, jutri Rusi. Poglejmo torej razmere od Vaših bratcev! Ako jim ne odtrga dolga bolezen kakšnega „kralja“, ali višjega naprej postavljenega, tedaj gredo in si ga sami umorijo. Vprašamo Vas torej še enkrat, ali so to ljudi? S takimi tedaj naj mi držimo? Kako so lansko leto trpinčili in na grozovite načine delali z ženami, otroci in starčki in vse kar jim je prišlo pred oči v vojni, in nazadnje so se sami Vaši bratci med seboj začeli klati itd. Pa ker tako sami dobro veste, ne bomo več o tem govorili, ampak rečemo Vam samo: preobrnite se rajše Vi, kajti mi ne zatajimo našega avstrijskega prepričanja, kakor pa Vi, mi ne držimo s tistimi srbskimi roparji, kakor Vi. Torej pogledite in spreobrnite se; saj vidite, da kaj smo mi tukajšnji rojaki, smo sami korenjaki in avstrijski državljani. Vas je le samo za eno šnojanje, kateri ste priberali v naš kraj in tukaj bi se zdaj hoteli šopiriti kakor hrvaški purani. Upajmo, da nas bode te ubogali in nas pri miru pustili, kakor tudi mi Vas, če ne pa poberite rajše Vaša kopita skupaj in jo odrežite proti Vašim srbofilskim bratom, kajti vredni nekateri tako niste drugzga, kakor da bi Vas skupaj zvezal in vrgel v en kotel in potem djal v tukajšnji tovarni pod tako rekoč imenovanega muteca (ali Tiefhammer) kateri Vam bi malo Vašo gnilobo in smrdljivost zrukal, pa tudi možgane iztrebil. Tedaj znabiti da bi izmed vseh skupaj potegnili samo enega pametnega avstrijskega državljana iz kotla. Le to naj zadostuje, ako pa ne bo miru, tedaj bomo drugi natančneje poročali.

Več zgornjo-bistriških kmetov.

Ruše. Ker se ruški župan Lasbacher (tako daleč smo namreč prišli da moramo učitelje za župane imeti) boji nemčurjev, je pozval dne 28. p. m. svoje srbske bratce na shod, kateri je bil v prvi vrsti naperjen proti nemčurjem ter naši mili domovini Avstriji. Že na kolodvoru jih je s svojo „leibgardo“ poln navdušenosti pričakoval. Ob prihodu so jih domači sokolčki štram salutirali, nakar je nadčuk Lesjak imel govor, v katerem jim je zagotovil zmago ter se izrazil, da se bodo zmiraj dalje proti severu spenjali s svojimi sokolskimi peruti, dokler ne dosežejo cilja, kar pa seveda sam ni verjel. Prav po srbsko so se obnašali ter kazali muškeljne, ker so mislili da se bomo jih zbal ter za odpuščanje prosili; a do tega le ni prišlo. Veliko navdušenja za te pobaline so imeli Viktor in Alois Glaser, gospodine Lingl ter drugi, kateri so kar stotake žrtvovali za jugoslovansko državo, a delavcem še tega ne privoščejo radi, kar že svinjam preostaja. Zakaj neki oblast pripusti prirejati shode, kateri nimajo drugzga pomena, kakor nezrelo mladino kvariti ter hujskati proti Avstriji? Pri tem se je poselno izkazal neki mariborski doktorček, kateri jim je v govoru razložil, kako bodo vstvarili jugoslovansko državo ter poklicali na pomoč Srbe in Ruse, kateri bodo razdžali Habsburški prestol. Po celi državi se je že razširila vest, da so

Kuhaj z duhom. To je največja deviza moderne ženske. „Stareprimani tajni recepti“ so se preživeli. Danes se pravi spremljenim gospodskim razmeram primerno dobro in okusno kuhinjo peljati. Zato rabijo praktične, moderne gospodinje dra. Oetker pralek za pecivo. Pomaga jim štediti: na času, na delavni moči, na denarju. In zajame dobro izdelanje vsake vrste peciva. Svila glava je najlepši in najboljši simbol te neobhodno potrebne kuhinjske pomoči. Kličete nam „Kuhaj z duhom.“

Srbi umorili našega prestolonaslednika, ali v Rušah si še vedno videl viseti namesto črnih rdeče-plave-bele zastave. Tu se vidi, kako ti sokoli ljubijo svojo domovino ter svoje cesarje. Kaj takega se niti med divjimi Indijanci ne vidi in ne sliši, kakor v tem krokodilovem gnezdu. Gospod Lasbacher, pomislite vendar, da ste avstrijski učitelj ter sprejemate avstrijski denar. Ako mislite, da po Srbiji teče sladkor in med, pa idite taj, ker takšnih ljudi kakor ste Vi in sodrug Lesjak itak ne potrebujemo. Ako se ne poboljšate, se Vam zna zgoditi, da se Vam bo županjski stolec prevrnil. Kadar Srbi mečejo bombe na avstrijske vladarje, v tem času tudi naši liberalci prav divje nastopajo proti državi. Poštenemu človeku res slabo postane, ako posluša in gleda kaj, počenja to c. in kr. uradniki. Spisal bi lahko cel roman, a primanjkuje mi časa in se mi itak grozi govoriti o teh srbskih morilcih. Živela Avstrija! Uljudno Vas pozdravljajo ruški naročniki „Štajerca.“

Novice.

Iz ruskega samostana. Življenje v ruskih samostanih je bilo prej zavito v skrivnostno temo, seveda le do časa, dokler železnice niso zvezale najoddaljenejših krajev in dokler niso časniki svojega nosa vtaknili v tajnosti ruskih samostanov z njihovimi čudežnimi ikonami, lesenimi svetniki in drugimi rekvizitami praznovstva. V teh samostanih se gode stvari, ki bi bile vredne Boccacciovega peresa. Tako delikatno dogodibico prinašajo nekateri listi. Odigrala se je v Tversko-Aleksejevskem samostanu in junakinje te historije so bile ondote nune. Te so živele tako, da je škof, njihov predstojnik, predlagal svetemu sinodu, naj izpremeni samostan veselih nun v moški samostan, kajti škof bi moral dan za dnevom slišati same pritožbe o teh nunah, ki so se pa vedno opravičevale, ter da so vsega krivi zli moški, s katerimi hočejo občevariti navzlic temu, da so se odrekle vsemu svetu. Duhovnika Jefrosina, ki naj bi bral mašo v samostanu, so sprejele pobožne nune s sneženimi kepami ter mu grozile, da ga vržejo skozi okno. Končno so ga nagnale ter ga potožile pri škofu raznih nelepah stvari. Toda Jefrosin se je tako dobro zagovarjal, da ga je poslal škof nazaj v samostan v spremstvu policije, ki naj bi privedla trdoglave Kristusove neveste k pameti. Kmalu nato je škof odstavil prednico Mariana zaradi njenega „nesamostanskega življenja“ ter postavil na njeno mesto sestro Jeronimo. Toda nune so novi prednici odpovedale poslušnost ter začele delovati z vsemi sredstvi na to, da bi bila sestra Mariana zopet imenovana za prednico. Mariana se je medtem preselila v Moskvo, kjer je stanovala pri „stricku Makarovskem“, ki je bil dobronik nun in ki jih je prej čestokrat obiskoval ter jim nosil razne sladkarije in vino. Mariana je pošiljala iz Moske uradom in guvernerju pisma, v katerih je slikala „karijero“ svoje konkurentinje Jeronime, ki tudi ne živi preveč sveto. Popa Jefrosina pa so nune medtem v drugi preteple ter ga polile z „nunsko vodo“. Policija je morala zopet posredovati, toda guverner se je sedaj postavil na stran nun ter se sprl s škofom. Ubogi škof si ni mogel zdaj drugače pomagati,

Rebenbänder-gumi za trsje cepiti

samo zanesljivo dobra in frišna, priporoča po nizki ceni in po pošti franko

Brata Slawitsch, trgovina v Ptuj. 468